

BULLETIN
NEZÁVISLÉHO MÍROVÉHO SDRUŽENÍ
- INICIATIVY ZA DEMILITARIZACI SPOLEČNOSTI
č.1 - květen 1988

Obsah:

Prohlášení nezávislého mírového sdružení	2
Dopis č. 1	3
Ohlasy a reakce	4
K Prohlášení se připojili	5
Dopis č. 2	5
Setkání se zástupci francouzské mírové iniciativy CODE.E	6
Zpráva o setkání se zástupci Čs. mírového výboru	7
Ahasvér mírového hnutí Igal Roodenko	8
Dopis Nezávislého mírového sdružení Solidarnosci Polsko-Česchoslowackiej	9
Příloha : Anketa k problému odmítnutí vojenské služby z důvodů svědomí a zavedení náhradní civilní služby	

Za redakční radu: Ondřej Černý, Filipova 2019, Praha 4-Chodov, 140 00
Tomáš Dvořák, U železné lávky 6, Praha 1, 110 00
Ruth Šormová, Dejvická 25, Praha 6, 160 00

Mírová politika, mírové úsili, budování míru, boj za mír....

Takové termíny a mnoho jím podobných slyší člověk v naší zemi dnes a denně, stále dokola, vidí je na transparentech, čte je v novinových titulcích, jsou z nich hesla - mír se stal zprofanovaným slovem, jeho obsah se vytratil. Neúnavná ~~politika~~ propaganda dos hla toho, že se lidé o mírovou politiku a problematiku přestali zajímat, odvracejí se, nechtějí o ní slyšet.

Před nějakým časem jsme se sešli, protože si myslíme, že mír pro každého člověka mnoho znamená. Chceme mír chápát v pravém slova smyslu, chceme tento smysl společně hledat a právě onu zprofonovanost bychom rádi překonávali.

Objevili se i nás taky, že dnešním Československu existují ožehavější problémy, které je třeba a nezbytnou formou řešit - jsme ale přesvědčeni, že otázky o ekné politiky, lidských práv, ekologie atd. s mírovýmivotem uzce souisejí, nedají se od něho oddlit a že tedy cesta, kterou jsme zvolili, je jednou z možností, ja s nípravou začít.

Neočekáváme, že by naše snažení přineslo v brzké době nějaké zíratné, podstatné změny a úspěchy - ale máme naději, že se nám podaří alespoň trochu prorazit nezájem a lhostejnost, že alespoň o něco více lidí začne o míru v nejsírším slova smyslu uvažovat, že přihlédne těch, kdo se na utváření opravdového míru budou chtít podílet.

PROHLÁŠENÍ NEZAVISLEHO MIROVÉHO SDRUŽENI - INICIATIVY ZA DEMILITARIZACI SPOLEČNOSTI

Zivot - míru je základním prívem člověka. Odstranění z rani ať skutečný mír nezajistí, ani nezaručí jeho ralost. Jejekolem každého národa vytváří vnitřní předpoklady pro to, aby mohl stav vzez z rani z lidnout, a na tomto úkolu musí spolupracovat všichni o čané.

Podepsání sovětsko-americké dohody o odstranění raket středního a kratšího doletu z evropského území, stejně jako ochota představitelů obou supervelmoci pokračovat v započaté cestě, v nás vzbudilo novou naději, že dějiny lidstva nejsou předurčeny vyústit v jadernou katastrofu.

Tento nový aspekt ve světových dějinách vzbuzuje radost. Nechá peme jej šak jako ulevu, ale naopak jako posilu k nové práci. Otázky míru a mírové budoucnosti země nejsou jen věcí dvou supervelmoci, jejich představitelů a jejich lidu, ale jsou věcí každého občana každého státu.

To, co platí o ostatních otázkách společenského života, platí plně i o otázce míru. Mír je věcí každého člověka, a to zajména v tom smyslu, že nezačíná a nerohoduje se toliko na nejvyšší úrovni, ale v každém jednotlivci, v každé rodině, v mezilidských vztazích, v každém městě a státě. Jsme přesvědčeni, že na těchto rovinách je dostatečné pole působnosti pro mírovou práci každého člověka, a máme naději, že takové působení může mít dalekosáhlý dopad.

Nezávislé mírové sdružení nemá organizační strukturu, ale vzniká jako volné společenství lidí, kterým není lhostejná budoucí čest lidstva a vlastního národa, kteří pozitivní posun ve světových východinách chápou jako výzvu a závazek k občanské a osobní angažovanosti. Jedná se o společenství, které není a nechce být víz na žádný politický, ideologický či náboženský systém, ale je spojeno touhou po důstojném životě. K tomuto společenství se může podle svých možností připojit každý, pro koho mír znamená víc než odvrácení válečné hrozby a kdo chce o takový mír usilovat.

Nezávislé mírové sdružení vzniká vedle jiných mírových iniciativ z vědomím potřeby nosti takové iniciativy, která nenávise na žádnou fungující strukturu.

Nezávislé mírové sdružení spojuje lidí, kteří se chtějí angažovat zejména těchto směrů:

-Jeme pro otevřenosť ve řech o lastech i ota, nebot si uvědomujeme, že každý skryv ní faktu zauje skryté nepřátelství, a tím i ohrožuje mírové soužití uvnitř národa i mezi národy navzájem. Jsme pro to, a v nedívěra a nepřatelství byly překonány otevřenosť. Chceme se zasazovat o to, aby se i vojenská problematika stala předmětem otevřené veřejné diskuze.

-Chceme usilovat o překonání aréry "posvěceného" přátelství. Odmitáme ideologie, které lící příslušníky druhého tábora jako apriorní nepřátele a které toto nepřatelství povysíli naši ctnost.

-Chceme usilovat o to, aby výchova, kultura i politika vycházely z ucty k životu a ke všem hodnotám, které lidský život spoluvedly, a to od výchovy ve školách až po výchovu v armádě, od kulturního a uměleckého působení až po působení prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků.

-Chceme se zasazovat o to, aby právní normy i organizace života v armádě vytvořily podmínky, které by umožnili občanům chápat službu ozbrojených silách jako čestnou povinnost a ne jako nutné zlo, vyvolávající spíše pocit uvěznění a naprosté marnosti. Uznáváme také právo jednotlivce odmítat službu v ozbrojených silách a jsme proti tomu, aby za tento postoj byli lidé předváděni před soudními rady. Mělo by být zájmem každého státu hledat pro tyto lidi možnost náhradní služby.

-Jeme pro jednání na všech úrovních, které posílí bezpečnost a důvěru mezi národy. Chceme podporovat všechny roky naší země, které směřují k posílení mezinárodní důvěry a k odzbrojení.

v Praze dne 16. dubna 1988

Tomáš Dvořák, U železné lávky 6, Praha 1, 110 00

Jan Chudomel, Krkonošská 2, Praha 2, 120 00

Jiřích Kaplan, Českomalínská 47, Praha 6, Bubeneč, 160 00

Hana Maranova, Vrchlického 96, Praha 5, 150 00

Jiří Pavláček, Sídliště Pivočar 288, Mělník, 275 01

/Tento dopis byl zaslán: presidentu ČSSR, FS ČSSR, vládě ČSSR, CNR, vládě ČSR, ÚV KSČ, generálnímu tajemníkovi ÚV KSČ, české mírové radě, Křesťanské mírové konferenci, Pacem in terris, kardinálu Fr. Tomáškovi, Sinodní radě ČCE, Ústřední radě OCH, ČTK, ČST - redakci aktualit, redakci Rudého práva, AFP, zahraničním mírovým organizacím.

Společně s tímto Prohlášením byl zaslán FS ČSSR, vládě ČSR a ČTK:

DOPIS č.1 NEZAVISLÉHO MÍROVÉHO SDRUŽENÍ - INICIATIVY
ZA DEMILITARIZACI SPOLEČNOSTI

Základní vojenská služba ČSSR činí podle paragrafu 27 zákonu 2 roky. Jejím cílem je vzdělat mladé muže o raně vlasti, jakkoli chceme věřit že k takové potřebě někdy nedojde.

Dva roky se nám však jeví jako do a neuměrně dlouhá. Dole i pauza po získání kvalifikace snižuje účinnost odborného zdělení. Uroven od orných znalostí a do ednosti pak při nás půjde mladého člověka do zaměstnání už zdaleka neodpovídá možnostem, které mu vzdělání poskytlo.

Navíc průběh základní vojenské služby přispívá k prohlubování jí ta porušeného vztahu k práci, vede k nezájmu, pasivitě, lhostejnosti - v důsledku pak nutně dochází ke značným celospolečenským ztrátám.

Nástup ZVS vytrhuje mladé z jejich prostředí v době, kdy utvářejí pevné vztahy přátelské i partnerské, kdy mnozí zakládají lastní rodiny - je to skutečnost, která spolupůsobí při vzniku negativního přístupu k potřebám společnosti, k oslabení až plné ztrátě osobní odpovědnosti za to, co ve společnosti probíhá.

Navrhujeme proto všeobecné zkrácení ZVS naší zemi. Jsme přesvědčeni, že by tento krok přinesl cenné výsledky. Došlo by k potřebnému posílení důvěry mezi oficiálními strukturami státu a občany. Mladí lidé, jichž se tento problém týká, by tak mohli pocítit, že na jejich zájmech skutečně záleží.

Významný by byl i ekonomický přínos pro společnost, kterého by se docílilo volením pracovních sil a finančních prostředků pro potřebné olasti národního hospodářství.

Zkrácení ZVS by neposlední řadě vedlo k posílení důvěry mezi mezinárodním měřítku, neboť odstranění nebezpečí napomáhá nejen snížení z rojního potenciálu, ale i snižování početního stavu armád a taková organizace, která odpovídá jejich obrannému charakteru.

Zádáme kompetentní orgány, aby se zabývali naším podnětem ke zrácení ZVS a na toto téma rozvinuli veřejnou diskusi.

v Praze dne 16. dubna 1988
/5 podpisů - viz Prohlášení/

Ohlasy a reakce

Z oficiálních míst - pozvání na československý mírový výbor.

Hlava čs. katolické církve kardinál František Tomášek podpořil naše usílí svým souhlasným dopisem, ve kterém se vyslovuje pro odourení nepřátelství důchých stran, pro důvěru mezi národy a lidmi.

Ze zahraničních organizací zareagoala švýcarská mírová iniciativa GSoA /Gruppe für eine Schweiz ohne Armee/. Švýcarští představitelé chtějí naše Prohlášení otisknout ve svém časopise. Zároveň nás pozvali k účasti na mírovém setkání, které se uskuteční v září letošního roku v Basileji.

Peace Union of Finland nás informovala o svých antimilitaristických kampaních, které vede jak ve Finsku, tak na nich spolupracuje s mnoha sítovými mírovými organizacemi. Podrobně nám popsal postoj finských odpíračů vojenské služby z důvodu svědomí.

Ozvala se nám také norská mírová organizace FMK /Folkereisning Mot Krig/Norsk avdeling av War Resisters International, která pracuje nenásilnými metodami pro odmitání vojenské služby z důvodu svědomí, pro osvobození třetího světa, odzbrojení a otevřenou kritiku vojenských systémů na celém světě.

Rakouská mírová org. Austrian Peace Council nám poslala svůj časopis Stimmen zur Zeit.

X X X X X

V Prohlášení se připojili:

Ruth Šormová, Dejvická 25, Praha 6, 160 00
Luboš Vydra, Křížíkova 37, Praha 8 - Karlín, 186 00
Michaela Auerová, Horní Borkovice 303, OKR Litoměřice
Ondřej Černý, Filipova 2010, Praha 4 - Chodov, 149 00
Machal Kohl, Roztoky u Jilemnice 156, 512 31
Egon Pöndy, Nerudova 51, Praha 1, 118 00
Vlastimil Schubert, Běloves 85, Náchod
John Bok, Březinova 7, Praha 8, 180 00
Martin Dolejš, Veltruská 532, Praha 9 - Prosek, 190 00
Heřman Chromý, Sídliště Podolí 2762, Mělník 27601
Ivo Vraný, Slunná 8, Praha 6, 162 00
Jan Zaoral, Na Vrších 16, Praha 10, 100 00
Martin Bednář, Jeronymova 8, Olomouc 777 00
Jiří Tenclová, Vítězná 582, Litovel 784 01
Milan Cihelka, Luční 103, Jilemnice 514 01
Radek Zeman, Berohorská 136, Praha 6 160 00
Alice Svobodová, U libeňského pivovaru 20, Praha 8 180 00
Stanislav Pitaš, Šonov u Broumová 37
Martin Vlasák, Banskobystická 216/22, Liberec 8 460 08
Vladimír Smrček, Ohrázenická 163, Pardubice 550 09

DOPIS č. 2 NEZÁVISLÉHO MIROVÉHO SDRUŽENÍ - INICIATIVY
ZA DEMILITARIZACI SPOLEČNOSTI

K 15. květnu - Mezinárodnímu dni odpíračů vojenské služby
z důvodu svědomí

Ústava ČSSR i ranný zákon ucházejí ze zásady všeobecné
ravné po innosti, při čemž východi, kteří jsou shledáni schopný-
mi vojenské služby, jsou odvedeni a musí vykonávat službu v armádě.
Tento po innosti se pod hrozbou sancí nemůže nikdo vyhnout. Zákon
nec epochit s tím, že mohou být lidé, jimž svědomí nebo jejich
víra zařazuje vzít do ruky zbraně. Pokud se někdo odváží odmítnout
službu v ozbrojených silách, je souzen a vězněn.

Takový stav je v naprostém rozporu s právem člověka na svobo-
du myšlení, svědomí a vyznání, které je stanoveno všeobecnou dekla-
rací lidských práv a Mezinárodním paktem o občanských a politických
právech, který ČSSR ratifikovala.

Odmítnutí služby v armádě z důvodu svědomí by mělo být právem
každého člověka a společnost by měla respektovat tento jeho postoj,
který se zejména v současné době jeví jako velmi cenný, protože
vychází z principu humanismu a ucty k životu. Proto by každá
společnost měla zajistit svým občanům právo jednat podle jejich
svědomí.

Jednou z možností, jak řešit otázkou odmítnutí civilní služ-
by z důvodu svědomí, je zavedení náhradní civilní služby, která
by představovala službu v těch sférách společenského života, kde
je ji nejvíce zapotřebí/zdravotnické sociální péče, ekologie atd/
které vzhledem k svým charakterem nebyla rozporu s pohnutkami
jedince odmítnutí vojenské služby. Pro společnost by taková
náhradní civilní služba byla el i prospěšná jak z hlediska
ekonomického, tak především z hlediska morálního a obecně lidského.

Zádáme, aby bylo československým zákonem stanoveno a zaru-
čeno právo na svobodu svědomí, jak o tom mluví Mezinárodní pakt
o občanských a politických právech.

Zádáme, aby bylo plně respektováno právo odmítnuti VS z dů-
vodu svědomí. Navrhujeme za edení náhradní vojenské služby /civilní/
Zádáme, aby se ČSSR připojila k Rezoluci Komise pro lidská
práva OSN z 5.5.1977 o odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí.

V Praze dne 11. května 1988

Tomáš Dvořák, Jan Chudomel, Jáchym Kaplan, Hana Marvanová, Jiří B.
Pavliček, Ruth Šormová, Luboš Vydra

/Tento dopis byl zaslán PS ČSSR, vládě ČSSR, České mirově radě,
čtyř kardinálu Fr. Tomáškovi, synodné radě ČCE, Ústřední radě ČCH,
češi nebyli předan. Československému mirovemu výboru/

SETKÁNÍ SE ZÁSTUPCI FRANCOUZSKÉ MÍROVÉ INICIATIVY "CODENE"

Dne 19. dubna 1983 jsme se setkali se dvěma zástupci francouzské mírové iniciativy CODENE, kteří jako členové komise pro země Východního bloku navštívili několik socialistických států.

Hovořili jsme s nimi o stavu mírových hnutí v některých socialistických zemích a o situaci v Československu.

Zástupci GODENE nás podrobně seznámili s problematikou vývojenské služby ve Francii. Vojenská služba zde trvá 12 měsíců a podléhá jí mužská část obyvatelstva od 18 let, na vojnu se nastupuje v 19. letech, studenti, kterým se poskytuje odklad, ve 23. letech. Odvedeno bývá ročně asi 400 000 mužů, z nichž narukuje zhruba 3/4. Asi 100 000 bývá zproštěno ranné povinnosti z důvodu zdravotních nebo sociálních /např. stačí být otcem i dítětě/.

Zvláštní formou náhradní VS je tzv. "kooperace". Mladí techničtí experti, učitelské aj. odchází na 16. měsíců plnit program francouzské kooperace se zeměmi třetího světa. Stálo se, že se bývá zařazena i funkce kulturních přidělenců v zemích RVHP, če ně ČSSR. Výhodou je slušný plat a zajímavá práce. Míst pro kooperaci bývá asi 5 000 ročně a je o ně velký zájem. Kooperant bývá zařazen do zálohy a může být povolen k vojenskému cvičení /což se ovšem nestává/.

Poměry ve francouzské armádě jsou poměrně liberální, např. armáda sama na základě možnost vykonávat vojenskou službu blízko domova.

Od roku 1983, kdy došlo ve Francii k reformě branného zákona, je zavedeno právo odmítout službu v armádě. Stačí, když kdekoli podá žádost, že z důvodu svědomí požaduje civilní statut. O této žádosti rozhoduje /formálně/ ministr NCS pro odpírače rvačky 24 měsíců. Existuje oficiální seznam asi 50 000 pracovních míst např. domy mládeže, kulturní střediska, sociální ustanovy, asociace na ochranu přírody, pacifistická sdružení na ochranu lidských práv atd./, kde je možno tuto náhradní službu vykonat. Plat odpírače činí měsíčně asi polovinu minimálního platu.

ve Francii je nyní ročně asi 2 000 odpíračů, což je zanedbatelný počet /0,5 % branců/. Je totiž mnohem jednodušší opatřit si "réforme" /francouzská o doba modré knížky/.

Francouzi přítelé nám vysvětlily způsob práce a zaměření jejich organizace. CODENE se zaměřuje zejména na politiku a problematiku odzbrojování a mezinárodních záloh, snižování výdajů na zdrojení apod. CODENE se snaží v rámci kampaní olivňovat všechny míržní a ziskat co nejvíce lidí pro svá stanoviska.

Konstatovali jsme, že ve Francii existuje mnohem více informací o vojenských otázkách, o zdrojení a neomezené pole působnosti pro různá mírová hnutí.

X X X

ZPRÁVA O SETKANI SE ZÁSTUPCI ČESKOSLOVENSKÉHO MÍROVÉHO VÝBORU

Dne 10.5.1988 byl telefonicky pozván na Československý mírový výbor v Panská 7, Praha 1 aktivista nově vzniklého Nezávislého mírového sdružení Jáchym Kaplan. Spolu s ním se o 17. hodině ještě dostavili Jan Chudomel, Hana Marvanová, Jiří Pavliček a Luboš Vydra. Byli přijati Ivanem Fialou, Zdeňkem Kutinou a místopředsedou Čs.mírového výboru ing. Krejčím. Po zdrožilém

uvítání byli zástupci Nezávislého mírového sdružení dotazováni na cíle své činnosti. Bylo jim tvrzeno, že oficiální československé mírové hnutí má s touto nezávislou iniciativou mnoho styčných bodů, což se ale v další diskusi nepotvrdilo. Za projevy shody nelze považovat jen vyslovená přání zástupců Čs. mírového výboru, která byla příliš osobní a šebeecná na to, aby nemohla být připadná kdykoliv odvolatelná s tím, že nebyl druhou stranou správně pochopen jejich smysl.

Nelze tedy tvrdit, že mezi ohěma stranami došlo ke shodě v cílech, které chce prosazovat NMS a o nichž se na tomto setkání diskutovalo: otázka zkrácení vojenské služby a její odpíráni, zavedení náhradní civilní služby, afgánský problém a odchod všech okupačních vojsk z Evropy, problematika Lidových milicí, militariistická výchova mládeže ve školách, sdělovacích prostředcích a Svařarmu, problém mezinárodní důvěry, která může existovat pouze v atmosféře vzájemného respektování a dodržování lidských práv. Zástupci NMS zdůraznili, že mírová hnutí by měla vycházet především z lidových iniciativ, a neměla by být proto uměle vytvářena mocenskými centry vlád se záměrem manipulovat světové veřejné mínění. Třebaže zástupci Čs. mírového výboru v mnohem přítakávali a dvali hostům nezávazně i za pravdu, z celého výhovoru evidentně vyplívalo, že by chtěli získat Nezávislé mírové sdružení pro svůj krotký postoj, který by řešil problémy pouze globálně a v rámci loajálnosti k vládě ČSSR, bez přihlédnutí k skutečným problémům našich občanů. Všichni však víme, jak je tento postoj nepřitažlivý a že ani po 40. letech nevede k zásadním změnám, ale naopak slouží jen k propagandistickým záměrům východního bloku na mezinárodním poli. Schůzka se tak dostala do mrtvého bodu. Obě strany se poté rozehnaly s tím, že si budou nadále poskytovat materiály a informace o své činnosti a že se nevezdají naděje na možnost spolupráce.

X X X X

AHASVÉR MÍROVÉHO HNUTÍ IGAL ROODENKO

Naštítil při své pouti po Evropě také Prahu a setkal se se zástupci Nezávislého Mírového sdružení.

Chodil u nás po ulicích s velkým odznakem černého demokratického kandidáta J. JACKSONA na listákové bundě, nad níž na tenkém krku vyližela vlivná ušlechtilá donkichotská tvář s šedivou bradkou. Mimo angličtinu ovládal dobře němčinu, francouzštu a jidiš. Záviděníhodný byl ejcho elán, třebaže mu bylo již 72 let.

Igal Roodenko vystudoval zomědělskou univerzitu v Cornellu a ve třicátých letech se účastnil protihitlerovských demonstrací v USA. Psal petice, organizoval bojkety, a přesto ve II. světové válce odmítal nastoupit vojenskou službu v americké armádě. Napadá nás otázka proč. Vždyť v této válce probíhala systematická genocida jeho národa. Igal Roodenko říká sám o sobě, že to pro něho jako pacifistu bylo velmi těžké rozhodování povolit či důsledně dodržovat zásady svého přesvědčení. Co mu však poněkud ulehčovalo jeho rozhodování, bylo prý poznání, že americké vlády dělaly v skutečnosti cílem o záchrani Židů. Vždyť proč by jinak až do stupu do války podporovali Hitlera? A proč anž potom nebohardovali plynové komory v koncentračních táborech a nenicili železniční tratě, po kterých se převáželi transporty lidí na smrt?

Igal Roodenko byl v té dobu silně prodchnut myšlenkou

nenásili, a proto odmítal i odpíračskou náhradní službu v lesích, protože i ji považoval za bezdůvodné omezování svobody, a tedy za projev násili. Za to byl koncem války odsouzen ke třem letům vězení. My z Východu jen velmi obtížně chápeme jeho situaci a až se nám ježí vlasy, co by s takovým člověkem asi mohlo vedli ve stalinském Rusku. Jsme trochu zaraženi, když z jeho úst slyšíme, ež byl ke všemu ještě po dvaceti měsících už propuštěn a k tomu, jak sám dodává poměry v tomto vězení se nedají všechny srovnat s nělidskými podmínkami ve vězeních našich. Přiznává se, že více než celé vězení ho začala trápit hrůza ze zpráv, které přicházeli z Evropy, a stále silněji pocit studu, že pro své přesvědčení nebojuje proti Hitlerovi. Nedokázal být čerstvým, a proto mimo jiné něm narůstal pocit nesmyslnosti z toho co se ve světě dělo. Až n hle jako hlas proroka ho oslovil zálesk nad Hirošimou a tehdy ho napadlo: "Kdo dává možnost lidem se rozhodnout. Tak člověk, který až dosud nevěří, objevuje, navzdory běžné logice, víru, podobně jako když temné místo negativu se mění ve světlo na pozitivu fotografického papíru. Ne, nestává se nábožným člověkem. Nalézá se však spojení mezi Gándhim a Kristem v myšlence jakési třetí cesty. Tato víra ho vede v odhalení bojovat za mír, protože svět má šanci, která nesmí být promarněna. Jeho světový názor se jakoby narází pevněji dotváří a zceluje. Studuje. Sokrates ho učí kladení otázek. Marx mu vysvětluje společenské a Freud náročné zákonitosti. Darwin ho pak uvádí k chápání neustálých změn a proměn.

Koncem 40. let se rozhodne s malou skupinkou pacifistů uvádět do praxe Gándhího myšlenky nenásili. V této době je joště v USA velkým problémem rasismus. Proto podnikají demonstrace a akce, jakou je např. cesta s černochem autobusem na sedadla ch vedené sebe v onom nechvalně známém území na jih od Virginia. Za svůj odvážný čin jsou oba, I. Roodenko a černoch uvrženi na tři něsítce do vzájemně oddělených věznic, poté co před tím museli každý z nich přisahat na zvláštní bibli - jednu pro bílé a druhou pro černé. Spoluvedzni mu dávali za tento čin najevi svoji nenávist a opovržení a tehdy Roodenko dochází svým náboženským myšlením dalšímu nářízenímu závěru: "Raději dám svůj život, než aby zemřel druhý člověk". Napadá ho, že vše co děláme přináší výsledky, se kterými pak musíme žít. Žije stále v hlubokém rozporu, protože mimo jiné je v něm i hluboký pocit viny za to, že tolik milionů lidí nespravedlivě zemřelo, zatímco on žije. Přemýšlí o tom, jak by se choval, kdyby žil v ženách, které okupovali za války fašisté, a chybí mu odpověď, kterou už mu nikdo nemůže dát. Amerika je příliš tolerantní a demokratickou na to, aby měl možnost něco takového znova prožít.

V 60. letech rozvířuje veřejné mínění USA vietnamskou válku, boj za občanská práva černochů a stále hrozivější počet jaderých zbraní ve světě. I. Roodenko si opět upěvňuje svůj názor, že svět má málo času, a znova se táže sám sebe, jaké prostředky hledat, jiníž by se dala katastrofa odvrátit. Uvědomuje si, že lidé nikdy nabyli připravení na krizi, které pak s velmi zničujícím způsobem přišlo. A v této uzkosti a snad také z pudu sebezáchovy opět silněji vyzařuje naděje. Stále se drží třetí cesty, cesty nenásili. Tak jako lidé, kteří mají potřebu se něčem povídavat, musí přinášat všechny své avize, všechnu svoji bázeň, která je utápi v izolaci osamění, tak i člověk musí přemoci všechny své negace, které vedou k násili. Ví, že tento postoj nelze nikomu vnutit, a jedno předpokládáže se může pouze mylit, ale nemýli se, pak s tímto postojem může konat jen dobro. Tvrdí, že už to, že lidstvo přes všechny nesviry muselo přeći jenom

spolu tři miliony let spolupracovat dívá jistou naději, že by to mohlo zvládnout i dále.

V posledních 18 letech navštívil I. Roodenko přes dvěstě universit, hlavně v USA a Kanadě, kde rozmlouval s mladými lidmi o svém pojetí pacifismu. Tvrdí, že čím dál více lidí se na cházá strhnout Gándhiho nenásilnou cestou. Z Poláků jmenuje Michničta. Když se ho ptáme, jakou má představu o budoucnosti, odpovídá, že čím je člověk starší, tím menší ní konkrétní představa o směrování dějin. A s usměvem dodává: "V dobrém světě nebudou židní hotely". Člověk bude hostem všude; stačí jen zazvonit a lidé ho pozvou dál, nezi sebe." Namítáme, že je to všechno jenom utopie, ale on se nedává odradit a pokračuje: "Každá myšlenka vla na svém počátku utopii. A člověk dokud neumře musí mít sám se sebou a dávka utopie mu umožní žít."

Igal Roodenko nám přišel říci opět, že dobrý člověk ještě žije. A to až z dalekého New Yorku. Moc mu za to děkujeme.

X X X X

DOPIS NEZÁVISLÉHO MÍROVÉHO SDRUŽENÍ SOLIDAROSCI POLSKO-CZECHOSLOWACKÉJ

Vážení přítelé,

připojujeme se k vašemu APELU "SP-CZ" ve věci "PATRONATU" nad politickými vězni, zveřejněním ve zvláštním čísle Biuletynu informacyjnym v dubnu 1988.

Jako lidé zastávající antimilitaristické přesvědčení, solidarizujeme se se všemi Poláky, vězněnými z důvodu odmítání vojenské služby.

Budeme o jejich případech informovat v našem okolí a v ním dostupných místech a sdělovacích prostředcích. Chceme za ně intervenovat u polské vlády, psát jim do vězení a pomáhat dle možnosti jejich rodinám.

S vědomím, že tento úkol je nелehký, vyzýváme i ostatní nezávislé iniciativy, ale i jednotlivce, aby se k nám připojili a projevili tak solidaritu s těmito statečnými lidmi. K tomu připomínáme, že svoboda je věcí nedělitelnou a boj za ni v Polsku je stejně tak bojem za svobodu i v naší zemi.

Prvním konkrétním činem naší solidarity je štafetová hladovka za odpírače vojenské služby Slawomira Dutkiewicze, kterou od 8.5. do 15.5.1988 drželi po 24 hodinách postupně titul členové našeho sdružení: Luboš Vydra, Jiří Pavliček, Jan Chudomel, Ruth Šornová, Hana Marvanová, Hořman Chromý, Jáchym Kaplan, Tomáš Dvořák.

S přátelským pozdravem

Nezávislé mírové sdružení -
 iniciativa za demilitarizaci
 společnosti

X X X X

Budeme velmi rádi, když se k našemu sdružení budou chtít připojit další, navázat s námi kontakt, spolupracovat podle svých možností, zasílat nám podněty, informace apod.

Je možno připojit se podpisem s adresou k "základnímu" Prohlášení, a tím k čávislému nírovému sdružení jako takovému, a také je možno připojit se svými podpisy zvlášť ke každému našemu dopisu. Podpis je možno doručit /poštou, pokud možno doporučeně, nebo osobně/ na kteroukoli z adres uvedených pod "základním" prohlášením.